

Слѣдъ нѣколко дни пѣкъ се случило нѣщо лошо. По пѣтя вѣрвѣлъ младъ занаятчия. Щомъ съгледалъ разцѣвтѣлата ябълка, отбилъ се отъ прашния друмъ и се запѣтилъ прѣзъ полето, да почине подъ сѣнка. Той стигналъ чакъ до жилището на Цигуларя и седналъ на камънитѣ. За да не смаже охлюва, отмѣстилъ го прѣдпазливо настрана. Горкиятъ охлювъ! Той помислилъ, че ще бѣде смазанъ и че краятъ на живота му е настѣпилъ: отъ уплаха изгубилъ ума и дума и пропѣлзѣлъ въ камънитѣ да се посѣвземе. Занаятчиятъ извадилъ отъ чантата си хлѣбъ и сирене и започналъ да яде.

По пѣтя се задалъ другъ човѣкъ. Той билъ окжсамъ и съ намръщено лице. Като съгледалъ какъ занаятчиятъ обѣдва сладко-сладко, захваналъ да се кара и сърди, че нѣмалъ, що да яде. Занаятчиятъ му далъ половината отъ обѣда си. Той го изялъ лакомо и, безъ даже да благодари, поискалъ още. Но занаятчиятъ нѣмалъ вече. Скоро двамината легнали подъ сѣнка да си поспятъ и отпочинатъ. Когато първиятъ заспалъ, вториятъ вдигналъ единъ камъкъ и го ударилъ въ главата. Той искалъ да го убие и обере. Тогава Цигуларьтъ видѣлъ всичко, хвъркналъ бърже отъ дървото, засилилъ се и го ударилъ съ яката си глава въ окото. Той извикалъ отъ болка и се хваналъ за удареното мѣсто. Слѣдъ това взелъ чантата на занаятчията, кждѣто стоялъ всичкия му имотъ, и избѣгалъ къмъ гората.

III.

Цигуларьтъ отишълъ при охлюва, като по-старъ и опитенъ, и го попиталъ, какво да се прави съ ранения. Камъкътъ, като че се смилилъ надъ младиניתѣ на занаятчията и не билъ го ударилъ тѣй силно, ала все пакъ зѣела дълбока рана. Окървавениятъ младежъ въздищалъ и сегисъ-тогисъ пѣшкалъ излеко. Охлювътъ се съживилъ и потеглилъ тѣй бърже къмъ мѣстото, гдѣто лежалъ ранениятъ, че кжщичката му се